

vendigt, at denne Pensionsudsigt ikke berøves Bedkommende, og det er en meget daarlig Trøst, som den ærede Viceformand vil skjænke de paagjældende Betjente, at de skulle have Andeel i Mulcter og Confiscationsprovenuer. For det Første er denne Andeel jo nu meget ringe, idet de Bedkommende maae dele den med Fattigvæsenet og Dvæsthuset og forskjellige andre Institutioner, som ogsaa maafee trænge dertil. Men for det Andet bliver dette Beløb stedse mindre og mindre som en Følge af, at i samme Grad, som det lykkes Administrationen at gjøre Defraudationerne sjeldnere, maae Straffeprovenuerne ogsaa blive ringere. Men endelig vilde de aldeles forsvinde, idet jeg kan give det Tilfald, at, hvis det maatte falde i min Lod at forelægge den Soldlov, hvortil Udkastet ligger færdigt, saa vil der blive foreslaaet, at ingen Officiant mere skal have Deel i de Provenuer, der fremkomme ved hans Virksomhed (Hør!).

Dirck: Naaget fire af min ærede Colleger i Udvalget have frafaldet den første Indstilling, vi tillode os at gjøre ved § 4, og naaget den høitærede Finantsminister har ledsaget dette Forslag, som jeg endnu holder fast ved, med just ikke den bedste anbefaling, idet han har sagt, at det var en Overlighed, saa skal jeg dog staae fast ved det, fordi det er udsprunget af min inderlige Overbeviisning, at kun Retfærdigheden skeer Byldest, naar disse Statstjenerne ikke alene, som i Udkastet er bestemt, faae en nogenlunde anstændig Gage eller Lønning, men ogsaa sættes istand til at see ind i en noget lysere Fremtid, naar engang den gamle Alder kommer, eller naar de skulle falde bort og efterlade sig Familie. Jeg har i Alt, hvad der under Sagens første Behandling, hvor jeg ikke havde den Gæde at være tilstede, da jeg ved Sygdom var forhindret deri, var yttret, ikke fundet Noget fremført, som i en væsentlig Grad kunde svække det, som Udvalget iforveien med stor Omhyggelighed indbyrdes havde drøftet, og hvorefter det var kommet til det Resultat, at man maatte antage det for retfærdigt, at alle til denne fjerde Klasse hørende Statstjenerne burde være pensionsberettigede, og at de ikke burde være underkastede en mulig Vilkaarlighed eller ad Raadens Vel skulde tiltrykke sig maafee en ringe Pengesum for det

Tilfælde, at Sygdom eller andre Grunde maatte gjøre dem uskikkede til deres Tjeneste. Det Væsentligste, hvad den høitagede Finantsminister under Sagens første Behandling anførte imod Forslaget, var, at den roestkildse Ständerforsamling i 1842 endog havde fundet urigtigt, at Soldassistenterne i Kjøbenhavn vare pensionsberettigede. Saavidt jeg erindrer, var der dengang Tale om, at det var urigtigt eller uretfærdigt, fordi de andre i Provindserne slet ikke havde nogen Understøttelse af denne Natur, og fordi deres Gage i Forhold til de kjøbenhavnske Soldassistenters var af en saa ringe Størrelse, at, som det meget rigtigt af den høitagede Finantsminister blev anført, alle disse Familier — man kunde næsten antage 3—400 Familier — saa at sige levede i en abnorm Tilstand. Alle disse Embedsmand vare saa slet gagerede, at de saa at sige svævede mellem Fattigforsørgelse og den ringe Løn, som Staten ydede dem. Det kan jeg altsaa ikke finde at være nogen Hovedgrund, for nu at vedligeholde det Antal, som dengang var bestemt, nemlig 100 Assistenters, til Pension. Dernæst er der anført, at det navnlig i administrativ Henseende er vanskeligt at stille denne Klasse af Betjente ganske i Klasse med Embedsmænd. Jeg kan tilforlædelig ikke med min bedste Overbeviisning tænke mig, at der, naar Administrationen er, hvad den bør være, skulde just være saamange Vanskeligheder ved at undersøge, om en Mand, der antages til denne Tjeneste, er stikket dertil eller ikke. Jeg troer ialtsald, at man i saa Tilfælde kunde ty til et Middel, som man i en lang Række af Aar har benyttet, nemlig at constituere de antagne Subjecter, indtil de havde godtgjort deres Dygtighed, og med Hensyn til at der ved den ministerielle Udnævnelse af disse Embedsmand skulde fremkomme den Mislighed, at vedkommende Minister muligens kunde begaae Feilgreb ved Udnævnelsen, da er det jo, som jeg har tilladt mig at bemærke, paa en Maade, om ikke let, saa dog muligt at undgaae det, naar man benytter Constitueringen.

Den høitærede Finantsminister har ogsaa idag sagt, at, naar man holdt fast ved det af Udvalget til § 4 stillede Forslag, saa var det